

**Protokół nr 47/2013
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 25 czerwca 2013 r.**

BRM-ZKO.0012.12.7.2013

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.

Na ogólną liczbę 5 radnych, obecni byli wszyscy radni – członkowie Komisji.

Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

1. absolutorium z tytułu wykonania budżetu za 2012 rok – druk nr 1175/13:

- opinia Komisji Rewizyjnej RMW dot. sprawozdania rocznego z wykonania budżetu Miasta Wrocławia za 2012r.;

- wniosek Komisji Rewizyjnej RMW w sprawie udzielenia absolutorium Prezydentowi Wrocławia z wykonania budżetu Miasta Wrocławia za 2012r.;

2. zatwierdzenia „Założeń polityki społeczno – gospodarczej Wrocławia na rok budżetowy 2014” – druk nr 1127A/13 (II czytanie).

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na uchwałę nr LIV/3244/06 z dnia 6 lipca 2006 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego północnej części zespołu urbanistycznego Złotniki we Wrocławiu – druk nr 1149/13,

2. wezwania pana [REDAKTOWANO], Pani [REDAKTOWANO] i pana [REDAKTOWANO] Comex s.c. do usunięcia naruszenia interesu prawnego w związku z podjętą uchwałą nr XXXVI/827/12 z dnia 28 grudnia 2012 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru w rejonie ulic Zwycięskiej, Ołtaszyńskiej i Agrestowej we Wrocławiu – druk nr 1154/13,

3. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – druk nr 1155/13;

4. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – druk nr 1157/13;

5. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – druk nr 1158/13;

6. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – druk nr 1159/13;

7. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – druk nr 1160/13;

8. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1161/13;**
9. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1162/13;**
10. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1163/13;**
11. wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1165/13;**
12. rozstrzygnięcia Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w sprawie stwierdzenia nieważności części uchwały RMW nr XLII/979/13 w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1190/13;**
13. skargi pani [REDAKTOWANO] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1188/13;**
14. skargi mieszkańców Rynku i ul. Kiełbaśniczej na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1184/13;**
15. skargi pana [REDAKTOWANO] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1182/13;**
16. skargi pana [REDAKTOWANO] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1183/13;**
17. skargi pani [REDAKTOWANO] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1186/13;**
18. skargi pana [REDAKTOWANO] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1185/13;**
19. skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 1187/13;**
20. skargi Stowarzyszenia Zrzeszenie Aktywistów na rzecz budowy i eksploatacji Dróg w Polsce na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 1189/13.**

III. Sprawy bieżące:

1. Odpowiedź pani Grażyny Kulbaki Dyrektora Finansowego MPK Sp. z o.o. na pismo Pana [REDAKTOWANO] z dnia 19 kwietnia 2013r. dot. podjęcia interwencji w związku z postępowaniem MPK sp. z o.o. we Wrocławiu.
2. Stanowisko wrocławskich spółdzielni mieszkaniowych i zarządców nieruchomości w sprawie sposobu pobierania opłat za odpady komunalne.
3. Pismo Rzecznika Praw Obywatelskich przekazane Komisji 23 maja 2013r. dot. wyjaśnienia z jakich powodów i w jakim celu dokonano w uchwale RMW z dnia 22 kwietnia 2010r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania zróżnicowania uprawnień zmotoryzowanych osób niepełnosprawnych w zakresie korzystania z przywileju bezpłatnego parkowania na terenie wrocławskiej strefy płatnego parkowania.
4. Pismo Pana [REDAKTOWANO] przekazane Komisji 19 czerwca 2013r. (***pismo do wiadomości Komisji***).
5. Pismo Pana [REDAKTOWANO] z dnia 21 czerwca 2013r. w sprawie debaty z udziałem Komendanta Komisariatu Stare Miasto, Przedstawicieli Straży Miejskiej i Wydziału Kontroli KM. dot. wypracowania metod mających na celu poprawienie skuteczności Policji.

IV. Wolne wnioski.

Ad. I.

Komisja zaopiniowała projekty uchwał w sprawie:

1. absolutorium z tytułu wykonania budżetu za 2012 rok – **druk nr 1175/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 2, przeciw – 0, wstrzymało się – 2 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
2. zatwierdzenia „Założeń polityki społeczno – gospodarczej Wrocławia na rok budżetowy 2014” – **druk nr 1127A/13 (II czytanie)** - postanowiła w głosowaniu

(za – 4, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1) skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na uchwałę nr LIV/3244/06 z dnia 6 lipca 2006 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego północnej części zespołu urbanistycznego Złotniki we Wrocławiu – **druk nr 1149/13.** [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżący”), w oparciu o art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa jakie nastąpiło w wyniku wejścia w życie uchwały z dnia 06.07.2006r. nr LIV/3244/06 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla północnej części zespołu urbanistycznego Złotniki (dalej: „plan”). Wezwanie nie zostało uwzględnione przez Radę Miejską Wrocławia. Skarżący w przedmiotowym wezwaniu krytycznie ocenił rozwiązania przyjęte w planie, w zakresie w jakim ogranicza on lokalizację usług, w tym handlu detalicznego jedynie do pierwszej, naziemnej kondygnacji budynków mieszkalnych oraz w odniesieniu do ustalenia w w/w planie linii zabudowy w odległości ok. 20 m od granicy działki Skarżącego. Mając na uwadze powyższe Skarżący podniósł zarzut „wywłaszczenia” go z właścicielskich praw nabytych i pozbawienia do prawa swobodnego dysponowania rzeczą poprzez pozbawienie go możliwości korzystania z wzniesionych budynków, zgodnie z ich funkcją i przeznaczeniem, wskazaną we wniosku i decyzji o pozwoleniu na budowę oraz poprzez dowolne określenie w planie nieprzekraczalnej linii zabudowy, a tym samym pozbawienie go możliwości wybudowania budynków tożsamyh z istniejącą już zabudową. W przedmiotowej sprawie doszło, zdaniem Skarżącego, do naruszenia wydanej wcześniej decyzji o warunkach zabudowy oraz decyzji o pozwoleniu na budowę. Uchwalając plan, w ocenie Skarżącego, Rada Miejska nie uwzględniła jego interesów, naruszając jego prawo własności, chronione zarówno przepisami Konstytucji jak też ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Mając na uwadze powyższe oraz fakt nie uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa z dnia 12.09.2012 r. [REDAKTOWANE] złożył w dniu 27.05.2013r. skargę na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia dnia 06.07.2006r. nr LIV/3244/06 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla północnej części zespołu urbanistycznego Złotniki do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego za pośrednictwem Rady Miejskiej Wrocławia. Przedmiotowa skarga nie zawiera żadnych nowych zarzutów ponad te, które zostały podniesione w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, a które były już przedmiotem obrad Rady Miejskiej, w wyniku których w/w wezwanie nie zostało uwzględnione. Bez względu na powyższe, rozpatrując niniejszą Skargę, należy ponownie przyjrzeć się poszczególnym zarzutom. Po pierwsze, wskazać należy, iż rozbieżność ustaleń planu miejscowego z warunkami decyzji o pozwoleniu na budowę nie uniemożliwia realizacji zgodnej z nią inwestycji, bowiem zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2012.647 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”) ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę nie podlega wygaszeniu, mimo że jej ustalenia nie są zgodne z zapisami uchwalonego dla tego terenu planu miejscowego. Prawomocna decyzja o pozwoleniu na budowę stanowi podstawę do realizacji zamierzeń inwestycyjnych. Nie można więc uznać, za naruszenie interesu prawnego nieuwzględnienia w ustaleniach planu miejscowego rozstrzygnięć ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Odnosząc się do zarzutów dot. naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością (prawo własności), rozstrzygając skargę, Rada Miejska winna przyjrzeć się im szczegółowo. Należy rozstrzygnąć, czy w istocie doszło do naruszenia prawa Skarżącego poprzez ograniczenie możliwości korzystania z jego prawa własności. Warto w tym miejscu podkreślić, że mimo iż prawo własności jest najszerszym z praw, to jednak nie ma ono charakteru bezwzględny. Może doznawać bowiem szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Jednak ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieruchomości mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W orzecznictwie oraz literaturze przedmiotu

możliwość taką, określa się sformułowaniem władztwa planistycznego. Ponadto, należy wskazać, iż zgodnie z przepisem art. 36 ustawy przewiduje gwarancje prawne dla właściciela nieruchomości, z której korzystanie w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, w związku z uchwaleniem planu miejscowego, stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone. Ustawy. W w/w przypadku właściciel nieruchomości może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części. W myśl zaś ust. 2 art. 36 Ustawy, realizacja w/w roszczeń może nastąpić również w drodze zaoferowania przez gminę właścicielowi nieruchomości zamiennej. Uwzględniając powyższe należy, iż przyjęty przez Radę Miejską uchwałą, wskazaną na wstępie, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie doprowadził do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty Skarżącego w tym zakresie są nieuzasadnione. Reasumując, rozpatrując skargę Rada winna przyrzeć się zarzutom w niej sformułowanym. W ocenie Komisji nie znajdują one podstaw prawnych, a Skarżący opiera się na błędnej interpretacji przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

2) wezwania pana [REDAKTOWANO], Pani [REDAKTOWANO] i pana [REDAKTOWANO] Comex s.c. do usunięcia naruszenia interesu prawnego w związku z podjętą uchwałą nr XXXVI/827/12 z dnia 28 grudnia 2012 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru w rejonie ulic Zwycięskiej, Ołtaszyńskiej i Agrestowej we Wrocławiu – **druk nr 1154/13**. Pismem z dnia 28 maja 2013 r. [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO] Comex s.c. Przedsiębiorstwo Techniki Wentylacji Klimatyzacji i Deweloperstwa (dalej: „Wzywający”) wezwali Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia interesu prawnego, powstałego, w ocenie Wzywających, na skutek uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Zwycięskiej, Ołtaszyńskiej i Agrestowej uchwałą nr XXXVI/827/12 z dnia 28 grudnia 2012 r. (dalej: „Plan miejscowy”). Wzywający są właścicielami działki 3/2, AM-11, obręb Partynice, dla której w Planie miejscowym przewidziano zabudowę jednorodzinną, podczas gdy otrzymana przez nich uprzednio Decyzja Prezydenta Wrocławia o warunkach zabudowy nr 34/09 (dalej: „Decyzja”) oraz nieostateczne pozwolenia na budowę nr 2333/2010 oraz 868/2010, przewidują zabudowę wielorodzinną. W związku z powyższym Wzywający wnieśli o dostosowanie Planu miejscowego do wydanej wcześniej Decyzji. W odpowiedzi na wyżej opisane wezwanie należy wskazać, iż uchwalenie Planu miejscowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2012.647 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”) oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych. Projekt Planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu, a Wzywający pomimo przysługującego im na podstawie art. 18 ust. 1 Ustawy uprawnienia, nie wnieśli do niego żadnych uwag. Wskazany powyżej przepis pozwala osobie, której interes prawny lub uprawnienia zostaną naruszone przez ustalenia przewidzianego do uchwalenia w przyszłości miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przedstawić do rozważenia swoje racje w trakcie projektowania planu. Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Z żadnego przepisu powszechnie obowiązującego prawa nie wynika obowiązek uwzględniania w planie zagospodarowania przestrzennego, postanowień decyzji o warunkach zabudowy. Ustawodawca przewidział jednakże gwarancje prawne dla właściciela nieruchomości, z której korzystanie w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, w związku z uchwaleniem planu miejscowego, stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone. Zgodnie z treścią art. 36 Ustawy właściciel nieruchomości może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części. W myśl zaś ust. 2 art. 36 Ustawy, reali-

właścicielowi nieruchomości zamiennej. Kolejną ochronę interesów właścicieli nieruchomości uregulowano w art. 65 ust. 2 Ustawy, według którego, w przypadku gdy uchwalono dla określonego terenu miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie stwierdza się wygaśnięcia decyzji o warunkach zabudowy jeżeli została wydana ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę. W przedmiotowej jednakże sprawie, jak wskazują sami Wzywający, wydane pozwolenia na budowę nie mają charakteru ostatecznych. Biorąc pod uwagę powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za niezasadne.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

3) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1155/13**. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w czyim imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa: 1

1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;

2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;

3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściciele, użytkownicy wieczystości oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właścicieli lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obciąża do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby wskutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot aniżeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomością. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać na-

ruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie narusza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomością wspólną określają przepisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązek właścicieli lokali. Z tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

4) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – druk nr 1157/13. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w czyim imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;
- 2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezy-

denta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściele, użytkownicy wieczysti oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właściciele lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obliuguje do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby wskutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot aniżeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomością. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie narusza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomością wspólną określają przepisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązek właścicieli lokali. Z

tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

5) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1158/13**. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w czyim imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;
- 2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściciele, użytkownicy wieczysti oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właścicieli lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obliuguje do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby wskutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot aniżeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomością. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie naru-

sza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomościami wspólnymi określają przepisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązek właścicieli lokali. Z tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

6) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – druk nr 1159/13. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w czyim imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;
- 2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściciele, użytkowni-

cy wieczości oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właścicieli lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obliuguje do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby wskutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot anizeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomością. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie narusza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomościami wspólnymi określają przepisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązki właścicieli lokali. Z tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

7) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1160/13**. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w czym imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;
- 2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściciele, użytkownicy wieczystości oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właścicieli lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obciąża do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby skutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot aniżeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomością. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie narusza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomościami wspólnymi określają prze-

pisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązek właścicieli lokali. Z tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

8) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1161/13**. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w czym imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;
- 2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściciele, użytkownicy wieczystości oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali,

obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właścicieli lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obliguje do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby wskutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot aniżeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomościami. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie narusza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomościami wspólnymi określają przepisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązek właścicieli lokali. Z tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

9) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1162/13**. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w czyim imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;
- 2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściciele, użytkownicy wieczysti oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właściciele lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obliuguje do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby wskutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot aniżeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomością. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie narusza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomością wspólnymi określają przepisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością

wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązek właścicieli lokali. Z tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

10) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1163/13**. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w którym imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;
- 2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściciele, użytkownicy wieczystości oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właścicieli lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowa-

nie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obliguje do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby wskutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot aniżeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomością. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie narusza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomościami wspólnymi określają przepisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązek właścicieli lokali. Z tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

11) wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1165/13**. Wzywający wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa poprzez zmianę uchwały Rady Miejskiej Wrocławia Nr

XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), polegającą na doprecyzowaniu w treści deklaracji kto, w jakim charakterze, ewentualnie w którym imieniu, ma obowiązek złożyć deklarację. W ocenie Wzywającego Uchwała została podjęta z naruszeniem następujących przepisów prawa:

- 1) art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach;
- 2) art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 3) art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano na naruszenie przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), bez sprecyzowania przepisu w nim zawartego, którego naruszenie dotyczy, a zatem należy uznać, iż Wzywający zarzuca Radzie Miejskiej Wrocławia naruszenie ogólnie pojętego obowiązku gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku w gminach, uregulowanego w art. 3 Ustawy. Natomiast art. 6m Ustawy wskazuje, iż właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Pojęcie właściciela nieruchomości, a zatem osoby zobowiązanej do złożenia deklaracji, zostało wyjaśnione w art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy, zgodnie z którym właścicielami nieruchomości w rozumieniu Ustawy są współwłaściciele, użytkownicy wieczystości oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością, oraz w art. 2 ust. 3 Ustawy, zgodnie z którym, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, lub właścicieli lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany. W tym miejscu należy podkreślić, iż wzór deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, stanowiący załącznik do Uchwały nie uniemożliwia nikomu zobowiązanemu Ustawą do złożenia deklaracji ani też nikogo niezobowiązanego nie obliuguje do jej złożenia. Uchwała określa jedynie sposób wykonania obowiązku, nie zaś przesłanki powstania i podmioty tego obowiązku. Zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 Ustawy, obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. W żadnym miejscu wezwania nie wykazano, aby skutek ustanowionych aktów prawa miejscowego ciężar opłaty za gospodarowanie odpadami ponosił jakiś inny podmiot aniżeli właściciel nieruchomości. W przypadku bowiem opłaty za gospodarowanie odpadami podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych są wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. W wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, wskazano również na naruszenie art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t., z późn. zm.), regulującego kwestie zarządzania nieruchomością. Wzywający nie sprecyzował jednak na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i jakie uprawnienia lub interesy prawne wynikają z niego dla Wzywającego i w jaki sposób zostały one przez akt prawa miejscowego naruszone. Niemniej jednak należy zauważyć, że żaden przepis aktu prawa miejscowego ustanowiony przez Radę Miejską Wrocławia ani wprost ani pośrednio nie narusza tego przepisu, albowiem zakres jego normowania pozostaje poza zakresem spraw regulowanych aktami prawa miejscowego dotyczącymi opłaty za gospodarowanie odpadami. Uchwała określa jedynie konsekwencje Ustawy, zaś zasadnicze obowiązki osób sprawujących zarząd nieruchomościami wspólnymi określają przepisy ustaw. Nadto w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa wskazano również art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t., z późn. zm.). Przepis ten określa sposób powierzenia zarządu nieruchomością wspólną. I analogicznie w tym wypadku akty prawa miejscowego uchwalane przez Radę Miejską Wrocławia nie ingerują w żaden sposób w to w jakim trybie i komu właściciele lokali mogą powierzać zarząd nieruchomością wspólną, a zatem i w tym zakresie nie mogło nastąpić naruszenie uprawnienia lub interesu prawnego z tego

przepisu wynikającego. Wzywający odniósł się także do zagadnień związanych z relacją pomiędzy osobą sprawującą zarząd nieruchomością wspólną, wspólnotą mieszkaniową i właścicielami lokali. W tym względzie wskazać należy, że Uchwała nie ingeruje, jak zostało to powyżej wykazane, w pojęcie właściciela nieruchomości określone w Ustawie. W tym zakresie deklaracja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadkach określonych przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie jest składana w imieniu wspólnoty mieszkaniowej, ale jej złożenie jest w przedmiotowym przypadku wykonaniem obowiązku właścicieli lokali. Osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną, o której mowa w art. 2 ust. 3, składa deklarację – co do zasady – wykonując obowiązki ciążące na właścicielach lokali. Natomiast jeśli powstaną ustawowe przesłanki do złożenia deklaracji w odniesieniu do nieruchomości wspólnej, deklaracja będzie odnosiła się do nieruchomości wspólnej, nie zaś do poszczególnych lokali. W tym ostatnim przypadku deklaracja nie jest składana jednak w oparciu o art. 2 ust. 3, ale na zasadach ogólnych. Należy również podkreślić, że osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną w sytuacji określonej przez art. 2 ust. 3 Ustawy nie działa jako pełnomocnik, ale jako podmiot realizujący na mocy ustawy obowiązek właścicieli lokali. Z tego powodu legitymowanie się pełnomocnictwem jest zbędne, a tytuł prawny do złożenia deklaracji za właściciela lokalu wynika wprost z Ustawy. W związku z powyższym wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

12) rozstrzygnięcia Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w sprawie stwierdzenia nieważności części uchwały RMW nr XLII/979/13 w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1190/13**. Wobec odrębnego, niż Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej stanowiska, Komisja jest zdania, że należy wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na rozstrzygnięcie Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej, co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed sądem administracyjnym.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na rozstrzygnięcie Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej;

13) skargi pani [REDAKTOWANO] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1188/13**. Pismem z dnia 13.05.2013 r., Pani [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę w sprawie bezprawnego ustalenia warunków (linii) zabudowy przy ul. [REDAKTOWANO]. Skarżąca podniosła zarzut naruszenia przez Inwestora – EBS Ink – Jet System Poland sp. z o.o. istniejącej linii zabudowy przy ul. Grota - Roweckiego, podczas realizacji inwestycji na działce nr 323, a także zarzut błędnego wytyczenia linii zabudowy dla innych inwestycji planowanych przy tej ulicy. Skarżąca powołała się na przepis art. 7 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 267, dalej „k.p.a.”), jako podstawę prawną do zbadania przez właściwe organy, czy nie doszło do naruszeń prawa przy wytyczaniu linii zabudowy przy ul. [REDAKTOWANO]. Ponadto Skarżąca wskazała na istnienie innej możliwości ustalenia powyższej linii zabudowy. Stanowisko w przedmiocie skargi w imieniu Prezydenta Wrocławia zajął Dyrektor Departamentu Architektury i Rozwoju Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”) w piśmie z dnia 18.06.2013 r., w którym podniósł, iż w przedmiotowej sprawie są aktualnie prowadzone trzy postępowania, mające na celu ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji przy ul. [REDAKTOWANO]. Postępowania te są na różnych etapach rozpatrywania. We wszystkich trzech postępowaniach Skarżąca bierze udział w charakterze strony, zatem przysługują jej wszelkie środki przewidziane w toku postępowania przez przepisy k.p.a. Mając na uwadze powyższe, Dyrektor podniósł, iż niniejsza skarga jest przedwczesna. Jakiegokolwiek działania w przedmiotowej sprawie, będą możliwe do podjęcia dopiero po zakończeniu rzeczonych postępowań i wydaniu przez właściwe organy prawomocnych rozstrzygnięć. Rozpatrując skargę należy wskazać, iż w procedurze administracyjnej, której prze-

pisy są w przedmiotowej sprawie właściwe, obowiązuje zasada jednotorowości proceduralnej, zgodnie z którą wykluczona została możliwość stosowania różnych procedur równolegle w tej samej sprawie. Ponadto czynności postępowania skargowego w trybie działu VIII k.p.a. nie mogą podważać trwałości orzeczeń sądowych i decyzji administracyjnych. Postępowanie skargowe nie może być także konkurencyjne w stosunku do żadnej innej prawnie uregulowanej procedury stosowanej przed organami państwowymi lub społecznymi [...] tj. do przepisów o postępowaniu administracyjnym szczególnym przed niektórymi organami administracji publicznej, a więc w sprawach podatkowych, kontroli skarbowej, w sprawach celnych czy też w niektórych sprawach wykroczeń i oczywiście przed wszystkimi sądami. W przedmiotowej sprawie prowadzone są zaś trzy postępowania administracyjne, w których Skarżąca jest stroną, tym samym posiada szereg możliwości obrony swoich praw i interesów. Zdaniem Komisji niniejsza skarga w zakresie podniesionych zarzutów nie nadaje się do merytorycznego rozpoznania w trybie przepisów działu VIII k.p.a., bowiem zgodnie z poglądami doktryny skarga (z art. 227 k.p.a.) jest prawnym środkiem obrony różnych interesów jednostki, które nie dają podstaw do żądania wszczęcia postępowania administracyjnego ogólnego lub szczególnego ani też nie mogą stanowić podstawy do powództwa lub wniosku zmierzającego do wszczęcia postępowania sądowego.[...] (B. Adamiak, J. Borkowski, KPA. Komentarz, wyd.10, Warszawa 2009). Bez względu na powyższe twierdzenia, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 227 k.p.a. przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. W obliczu toczących się postępowań administracyjnych oraz braku prawomocnych rozstrzygnięć w przedmiotowej sprawie, oczywistym jest fakt, iż żadna z w/w przesłanek do wniesienia skargi nie została spełniona. W tym stanie rzeczy niniejsza skarga jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

14) skargi mieszkańców Rynku i ul. Kiełbaśniczej na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1184/13**. Pismem, które wpłynęło do Biura Rady Miejskiej Wrocławia w dniu 6 maja 2013 r. mieszkańcy Rynku i ul. Kuźnicznej złożyli skargę w sprawie uciążliwych warunków mieszkaniowych w rejonie wrocławskiego Rynku w związku z funkcjonowaniem klubów nocnych. Zarzuty skierowane pod adresem Prezydenta Wrocławia dotyczyły w szczególności spowodowania sytuacji uniemożliwiającej normalne warunki zamieszkania oraz odpoczynku dla mieszkańców Rynku i okolic, lekceważenia mieszkańców poprzez zezwolenie na funkcjonowanie klubów nocnych oraz braku woli naprawienia błędów popełnionych przez urzędników podlegających Prezydentowi. W odpowiedzi na skargę Wydział Środowiska i Rolnictwa pismem z dnia 10 czerwca 2013r. poinformował, że prowadzone są postępowania wszędzie tam gdzie ustawa – Prawo ochrony środowiska daje do tego podstawę tj. art.156 zabraniający używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających na publicznie dostępnych terenach miast, terenach zabudowanych oraz terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno – wypoczynkowe. Odpowiedzialność karną za łamanie tego przepisu określa art. 343 ustawy – Prawo ochrony środowiska, zgodnie z którym kto narusza zakaz używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających określony w art. 156 ust. 1 w/w ustawy podlega karze grzywny. Jak wynika z przedmiotowego pisma Straż Miejska prowadzi stałe działania w okolicach wrocławskiego Rynku, interweniując zarówno wobec kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, jak również wobec podmiotów prowadzących lokale, których działalność godzi w przepis art. 156 cyt. ustawy. Codziennie kierowani są tam funkcjonariusze Straży Miejskiej oraz patrole mieszane składające się ze strażników i funkcjonariuszy Policji. Ponadto Centrum Kierowania i Monitoringu Straży Miejskiej poprzez system monitoringu wizyjnego prowadzi stały nadzór stanu porządku publicznego, prowadzi stały nadzór stanu porządku publicznego na tym terenie. Działania interwencyjne w sprawie zgłoszeń mieszkańców dotyczących zakłócania ciszy nocnej prowadzone są przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej na bieżąco. Ponadto należy zauważyć, że Wydział Środowiska i Rolnictwa, biorąc pod uwagę wymienione przez

mieszkańców kluby (Daytona, Cherry, Dzioopla, Domówka, PRL, Casa, Machina, GoGo i Bierhalle), które prowadzą w ich opinii działalność w sposób uciążliwy dla otoczenia, działając na podstawie dyspozycji art. 379 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska zobowiązał się przeprowadzić kontrole przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska i o ich wyniku poinformować Radę Miejską, osobnym pismem do dnia 27 lipca br. Jeśli przeprowadzone kontrole wykażą, że występuje uzasadnione podejrzenie, że dany podmiot narusza przepisy w zakresie ochrony środowiska przed hałasem, Wydział środowiska i Rolnictwa wystąpi do Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu o przeprowadzenie kontrolnych pomiarów hałasu w środowisku.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

15) skargi pana [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1182/13**. Pismem z dnia 18.03.2013 r., Pan [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę skierowaną na bezprawne, w jego opinii, wycięcie drzew w dniu 18.03.2013 r. Skarżący podniósł zarzut nagminnego niszczenia zieleni miejskiej we Wrocławiu, poprzez nieuzasadnioną wycinkę drzew m.in. przy ul. Wyszyńskiego. Wycinka ta, jego zdaniem, prowadzona była bezprawnie, brak było bowiem odpowiednich decyzji – ponumerowanych i podpisanych. Skarżący wniósł o przeprowadzenie kontroli w tym zakresie. Ponadto, skarżący wyraził postulat konieczności zmian w Ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 627, dalej „u.o.p.”). Stanowisko w przedmiocie skargi w imieniu Prezydenta Wrocławia zajął Dyrektor Wydziału Środowiska i Rolnictwa Urzędu Miejskiego we Wrocławiu (dalej : „Dyrektor”) w piśmie z dnia 20.05.2013 r., w którym podniósł, iż wszystkie aspekty zawarte w piśmie Skarżącego zostały już wyjaśnione w prowadzonej pomiędzy stronami licznej korespondencji. W piśmie tym Dyrektor ponownie wyjaśnił kwestię wycinki drzew, która była konieczna ze względu na bezpieczeństwo pieszych i kierujących obywateli. Zwrócił też uwagę na to, iż wycinka drzew prowadzona jest zgodnie z u.o.p. , a każda decyzja w tej sprawie posiada swój znak sprawy, liczbę dziennika, datę wydania, podpis i stosowne pieczęcie. Na dowód powyższego, została przedłożona decyzja z dnia 25.09.2012 r. dotycząca wycinki spornych drzew. Zgodnie z art. 227 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz.267) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Mając na uwadze zgromadzone w sprawie dokumenty, należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek zawartych w dyspozycji w/w przepisu. Zarzut naruszenia prawa poprzez wycięcie drzew bez podstawy prawnej nie znajduje uzasadnienia w zgromadzonych w sprawie dowodach, dlatego nie zasługuje na uwzględnienie. Drzewa były bowiem wycięte na mocy decyzji Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 25.09.2012 r. WSR-Z.6131.1.475.2012.PM, która zawierała wszystkie ustawowo wymagane elementy (vide: art. 107 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz.267 dalej „k.p.a.”). Zwrócić należy uwagę, iż postulat Skarżącego dotyczący konieczności zmian w u.o.p., zgodnie z przepisem art.241 k.p.a. powinien być przedmiotem wniosku, bowiem spełnia on przesłanki: „ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokajania potrzeb ludności”. Ponieważ zgodnie z art. 242 k.p.a. wnioski składa się do organów właściwych ze względu na przedmiot wniosku, wskazać należy, iż Rada Miejska Wrocławia nie jest właściwa do prowadzenia prac legislacyjnych – ustawodawczych. A zatem skarga wniesiona przez Skarżącego jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

16) skargi pana [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1183/13**. Pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r. p. [REDAKTOWANE] (dalej: Skarżący)

złożył skargę na bezczynność Prezydenta Miasta Wrocławia, w zakresie nie odwołania ze stanowiska Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego, p. Marka Adamowicza (dalej: „PINB”). Skarżący podniósł, iż w związku z wnioskiem Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego (dalej: „DWINB”) z dnia 22.01.2013 r., o odwołanie PINB, Prezydent Miasta Wrocławia był zobowiązany do odwołania PINB, a do chwili obecnej tego nie uczynił, w związku z czym pozostaje on w bezczynności. W uzasadnieniu skargi, powołany został komentarz pod red. R. Dziewińskiego i P. Ziemskiego, wydawnictwo. ABC, 2006, w którym został wyrażony pogląd, iż odwołanie PINB jest obowiązkiem starosty (Prezydenta) w przypadku, gdy wniosek taki zostanie złożony przez DWINB. Skarżący wnioskował o przeprowadzenie w przedmiotowej sprawie działań nadzorczych przez Radę Miejską. Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Departamentu Architektury i Rozwoju Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 05.06.2013r., w którym podniósł, iż rzeczona sprawa była przedmiotem niezależnej opinii prawnej zleconej przez Urząd Miejski Wrocławia p. J. Dessoulavy – Śliwińskiego, który zajął stanowisko zgodnie, z którym starosta (Prezydent) nie jest związany treścią wniosku DWINB. Mając na uwadze powyższe po zbadaniu całej sprawy, PINB nie został odwołany. Kwestię powołania i odwołania PINB reguluje ustawa z dnia 07.07.1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89, poz. 414, dalej: „Prawo Budowlane”), która w art.86 ust. 2 stanowi, iż Starosta odwołuje powiatowego inspektora nadzoru budowlanego w uzgodnieniu z wojewódzkim inspektorem nadzoru budowlanego (pkt 1) albo na wniosek wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego (pkt 2). Przepis ten nie stanowi wprost czy w wyniku wniosku przez WINB, starosta (Prezydent) jest zobligowany do odwołania PINB. Pogląd wyrażony w komentarzu pod red. R. Dziewińskiego i P. Ziemskiego, wydawnictwo ABC, 2006, przytoczony przez Skarżącego w skardze, o istnieniu takiego obowiązku po stronie starosty (Prezydenta), jest poglądem odosobnionym i nie znajdującym potwierdzenia w judykaturze oraz doktrynie. Komentarz taki nie jest ponadto źródłem prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji RP. Ponieważ przepis nie stanowi wprost o obowiązku odwołania PINB przez starostę (Prezydenta) w przypadku złożenia stosownego wniosku przez DWINB, nie można wnioskować, że takowy obowiązek istnieje. Należy podzielić pogląd, wyrażony w opinii p. J. Dessoulavy – Śliwińskiego, iż w obu przypadkach, przewidzianych w Prawie Budowlanym, do odwołania PINB wymagane jest jednolite stanowisko WINB i Starosty. Należy podkreślić, iż jednak to starosta (Prezydent) ma decydujący głos w tej kwestii. Przepis art. 86 Prawa Budowlanego stanowi bowiem wprost, iż to właśnie starosta (Prezydent) odwołuje PINB. Jeżeli celem ustawodawcy byłoby przyznanie dodatkowych kompetencji w tej kwestii WINB, zostałyby to uregulowane w ustawie (taka sytuacja ma miejsce np. w przypadku powołania PINB - jeżeli Starosta nie powoła Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w terminie 30 dni od dnia przedstawienia kandydatów, Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego wskazuje spośród nich kandydata, którego starosta powołuje na stanowisko Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego.). Ponadto, zgodnie z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1592 ze zm.), to Starosta jest kierownikiem starostwa powiatowego oraz zwierzchnikiem służbowym pracowników starostwa i kierowników jednostek organizacyjnych powiatu oraz zwierzchnikiem powiatowych służb, inspekcji i straży, a co za tym idzie - zgodnie z art. 35 ust.3 przedmiotowej ustawy - sprawując zwierzchnictwo w stosunku do powiatowych służb, inspekcji i straży powołuje i odwołuje kierowników tych jednostek, w uzgodnieniu z Wojewodą, a także wykonuje wobec nich czynności w sprawach z zakresu prawa pracy, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Podsumowując, odwołanie PINB na wniosek DWINB nie było obowiązkiem Prezydenta Miasta Wrocławia, a tym samym nie zaszła tu przesłanka bezczynności. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

17) skargi pani [REDAKTOWANE] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1186/13**. Pismem z dnia 07.05.2013 r., Pani [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę skierowaną na działalność Komendanta Straży Miejskiej we Wrocławiu (zw. dalej „Komendantem”). Skarżąca podniosła zarzut nierzetelnego i niepro-

fesjonalnego przeprowadzenia kontroli przez Straż Miejską na terenie nielegalnego zakładu nagrobkowego przy ul. [REDAKTOWANE] we Wrocławiu. Skarżąca w przedmiotowym piśmie podniosła, iż jest niezadowolona z nierzetelnego załatwienia jej poprzedniej skargi i wniosła o jej „uzupełnienie”. Skarżąca, w swoim piśmie, zawarła pytania odnośnie przyczyn nie załatwienia wcześniejszej skargi (dotyczącej zatrucia środowiska przez spaliny wydobywające się z komina zakładu nagrobkowego). Ponadto Skarżąca dołączyła do skargi z dnia 07.05.2013 r. zdjęcia dymiącego komina oraz zdjęcia pracowników zakładu nagrobkowego, załatwiających potrzeby fizjologiczne na ogrodzenie jej posesji, co powoduje dodatkowe jej zanieczyszczenie. Mając na uwadze powyższe, Skarżąca wniosła o ponowne rozpatrzenie jej wcześniejszej skargi. Stanowisko w przedmiocie skargi zajął Komendant w piśmie z dnia 28.05.2013 r., w którym podniósł, iż wszystkie aspekty zawarte w piśmie Skarżącej, zostały już wyjaśnione. Komendant, na potrzeby niniejszego postępowania, po raz kolejny wyjaśnił wyczerpująco sytuację objętą wcześniejszą skargą Skarżącej oraz udzielił odpowiedzi na zadane przez nią pytania. Ponadto, Komendant w swym piśmie zawiadomił, iż w dniu 24.04.2013 r. Skarżąca dokonała zgłoszenia załatwiania potrzeb fizjologicznych na ogrodzenie jej posesji przez pracowników zakładu kamieniarskiego. W związku z powyższym, zostało wszczęte postępowanie, którego celem jest wykrycie sprawców oraz ewentualne postawienie im zarzutów popełnienia czynu zabronionego (wykroczenia) i skierowania wniosku o ukaranie do sądu. Obecnie postępowanie jest w toku, a Skarżąca została wezwana do złożenia zeznań w niniejszej sprawie w charakterze świadka. Należy zwrócić uwagę, iż w sprawie występują dwa aspekty. Po pierwsze, Skarżąca wniosła ponowną skargę na niezałatwienie sprawy związanej z zatruciem środowiska przez zakład kamieniarski. Po drugie, jako przesłankę do ponownego rozpoznania sprawy podniosła zarzut popełnienia wykroczenia – załatwiania potrzeb fizjologicznych na ogrodzenie jej posesji, przez pracowników rzeczzonego zakładu. Rozpatrując pierwszy aspekt skargi, należy wskazać, iż na mocy art.239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz.267, dalej „k.p.a.”) w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego. Ten uproszczony tryb postępowania, będzie mógł mieć zastosowanie w przedmiotowej sprawie, bowiem aspekt drugi - zarzut popełnienia wykroczenia – załatwiania potrzeb fizjologicznych na ogrodzenie posesji skarżącej nie ma nic wspólnego z poprzednim postępowaniem, nie stanowi bowiem wskazania „nowych okoliczności” w rozumieniu art.239 § 1 k.p.a. Należy ponadto podnieść, iż postępowanie skargowe nie może być konkurencyjne w stosunku do żadnej innej prawnie uregulowanej procedury stosowanej przed organami państwowymi lub społecznymi [...] tj. do przepisów o postępowaniu administracyjnym szczególnym przed niektórymi organami administracji publicznej, a więc w sprawach podatkowych, kontroli skarbowej, w sprawach celnych czy też w niektórych sprawach wykroczeń i oczywiście przed wszystkimi sądami. W tym miejscu należy wskazać, iż niniejsza sprawa jest przedmiotem postępowania w sprawie o wykroczenie, którego celem jest skierowanie wniosku o ukaranie do sądu. Przedmiotowa sprawa nie nadaje się do rozpoznania w trybie przepisów działu VIII k.p.a., bowiem zgodnie z poglądami doktryny skarga (z art. 227 k.p.a.) jest prawnym środkiem obrony różnych interesów jednostki, które nie dają podstaw do żądania wszczęcia postępowania administracyjnego ogólnego lub szczególnego ani też nie mogą stanowić podstawy do powództwa lub wniosku zmierzającego do wszczęcia postępowania sądowego.[..]. (B. Adamiak, J. Borkowski, KPA. Komentarz, wyd.10, Warszawa 2009, s.672-690). Uwzględniając przytoczone argumenty, skargę należy uznać jako bezzasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

18) skargi pana [REDAKTOWANE] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 1185/13**. Pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r. [REDAKTOWANE] (dalej: Skarżący) złożył skargę na bezprawną, w jego mniemaniu, działalność pracowni-

ków Straży Miejskiej we Wrocławiu, tj. bezpodstawne usunięcie pojazdu marki Fiat Panda nr rej. [REDAKTOWANO] z pobocza ul. [REDAKTOWANO] (naprzeciwko siedziby Wyższej Szkoły Bankowej). Zdaniem Skarżącego nałożony na niego mandat karny, a także scholowanie jego pojazdu na parking było niesłuszne, bowiem zgodnie z jego wiedzą w miejscu zaparkowania pojazdu nie obowiązywał zakaz parkowania, brak też było w pobliżu odpowiedniego znaku, który by o rzeczonym zakazie informował. Na tej podstawie odmówił on przyjęcia mandatu i wyraził zgodę na skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego. Skarżący podniósł także, że pracownik Komendy Straży Miejskiej we Wrocławiu podczas rozmowy mającej na celu wyjaśnienie całej sytuacji wykazał się arogancją i nieuprzejmością. Mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż w ciągu ponad trzech miesięcy od zaistnienia zdarzenia Skarżący nie otrzymał zawiadomienia z sądu o rozprawie, zwrócił się do Rady Miejskiej z przedmiotową skargą, żądając: zbadania faktu bezpodstawnego nałożenia mandatu karnego, zwrotu poniesionych kosztów związanych z nieprawidłowym holowaniem jego samochodu co skutkowało jego uszkodzeniem, zadośćuczynienia, a także ukarania pracownika Straży Miejskiej. Odpowiedzi na skargę udzielił Komendant Straży Miejskiej we Wrocławiu (dalej: „Komendant”) pismem z dnia 05.06.2013 r. W piśmie tym wyraził swoje stanowisko wobec zaistniałego zdarzenia. Jego zdaniem Skarżący dopuścił się wykroczenia parkując pojazd w miejscu niedozwolonym, gdzie obowiązywał znak zakazu zatrzymywania się i postoju. Znak ten obowiązuje bowiem zarówno w obrębie jezdni jak i pobocza, na którym został zaparkowany pojazd Skarżącego. Znak był postawiony w odległości ok. 200 m od miejsca postoju pojazdu, a ponieważ w okolicy nie znajdowało się żadne skrzyżowanie, które by oddzielało zaparkowany pojazd od znaku, zakaz ten nie został odwołany, a więc obowiązywał. Występujące w tym rejonie połączenia ul. Fabrycznej z drogami wewnętrznymi nie wyczerpują bowiem definicji skrzyżowania z art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm., dalej „Prawo o ruchu drogowym”). Mając na uwadze powyższe Strażnicy Miejscy wydali dyspozycję do usunięcia pojazdu Skarżącego na jego koszt, wobec stwierdzenia obligatoryjnych przesłanek art. 130a ust. 5 Prawa o ruchu drogowym. Skarżący po zgłoszeniu się do siedziby Straży Miejskiej odmówił przyjęcia mandatu karnego, czego skutkiem, zgodnie z art. 99 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, (Dz. U. z 2001 r. Nr 106 poz. 1148 z późn. zm., dalej: „KPW”), było wszczęcie postępowania, mającego na celu skierowanie wniosku o ukaranie do sądu. Komendant podniósł, iż brak prawomocnego rozstrzygnięcia rzeczonej sprawy w ciągu 3 miesięcy nie oznacza, iż brak było przesłanek do skierowania sprawy do sądu. Ponadto jego zdaniem, rzekome „aroganckie i nieuprzejme” zachowanie pracownika Straży Miejskiej podczas rozmowy ze Skarżącym nie miało miejsca, natomiast zostało ono tak ocenione, gdyż rzeczony pracownik odmówił anulowania mandatu i nieskierowania wniosku o ukaranie do sądu. Zdaniem Komisji wyjaśnienia złożone przez Komendanta oraz brak dowodów świadczących o rzekomo niewłaściwym postępowaniu strażnika miejskiego winny spowodować oddalenie skargi w tym zakresie jako nieuzasadnionej. Co zaś się tyczy wątku dotyczącego zasadności nałożenia kary mandatu przyjąć należy, iż przedmiotowa sprawa nie nadaje się do rozpoznania w trybie przepisów działu VIII k.p.a., bowiem zgodnie z poglądami doktryny skarga (z art. 227 k.p.a.) jest prawnym środkiem obrony różnych interesów jednostki, które nie dają podstaw do żądania wszczęcia postępowania administracyjnego ogólnego lub szczególnego ani też nie mogą stanowić podstawy do powództwa lub wniosku zmierzającego do wszczęcia postępowania sądowego.[...] Postępowanie skargowe nie może być bowiem konkurencyjne w stosunku do żadnej innej prawnie uregulowanej procedury stosowanej przed organami państwowymi lub społecznymi. Będzie to odesłanie do przepisów o postępowaniu administracyjnym szczególnym przed niektórymi organami administracji publicznej, a więc w sprawach podatkowych, kontroli skarbowej, w sprawach celnych czy też w niektórych sprawach wykroczeń i oczywiście przed wszystkimi sądami. (B. Adamiak, J. Borkowski, KPA. Komentarz, wyd.10, Warszawa 2009, s.672-690). W tym miejscu należy wskazać, iż niniejsza sprawa jest przedmiotem postępowania w sprawie o wykroczenie, którego celem jest skierowanie wniosku o ukaranie do sądu w trybie art. 99 KPW. Organem uprawnionym do orzekania o słuszności ukara-

nia Skarżącego za nieprawidłowe parkowanie, na podstawie obowiązujących przepisów prawa, jest Sąd, który rozstrzyga sprawę na podstawie wszystkich zgromadzonych dowodów. Rada Miejska nie może w tym zakresie wchodzić w kompetencje sądu, nie posiada bowiem na mocy obowiązującego prawa stosownych kompetencji. Ustosunkowując się do żądania Skarżącego o zwrot poniesionych kosztów związanych z holowaniem pojazdu i jego uszkodzeniem oraz zadośćuczynienie, wskazać należy, iż roszczenia te są możliwe do dochodzenia jedynie na drodze postępowania cywilnoprawnego w drodze powództwa wniesionego do właściwego sądu. Ponadto, należy stwierdzić, iż Komenda Straży Miejskiej we Wrocławiu nie posiada w tej sprawie legitymacji biernej, nie jest bowiem odpowiedzialna za holowanie pojazdu. Za usunięcie pojazdu poprzez jego holowanie na parking odpowiada firma, której zadanie to zostało zlecone.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

19) skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 1187/13.** Pismem z dnia 13.05.2013 r., pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę skierowaną do Wojewody Dolnośląskiego na działalność Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu. Skarżący podniósł zarzut, że stanowisko Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu w sprawie AS.520/464/01/AB/13 jest niesłuszne, nie znajduje oparcia w przepisach prawa i stanowi w rzeczywistości ograniczenie dostępności do zatrudnienia zaprzeczając tym samym podstawowej funkcji, jaką pełnić ma Urząd. W przedmiotowej sprawie 27.03.2013 r. Skarżący prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „Biuro Usługowo-Projektowe BIMACO” złożył do Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu wniosek o utworzenie miejsca odbywania stażu dla osoby bezrobotnej. Wniosek ten nie został uwzględniony. Powyższe okoliczności sprawiły, iż skarga stała się zdaniem Skarżącego konieczna i uzasadniona. Stanowisko w przedmiocie skargi zajął Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu w piśmie z dnia 21.05.2013 r. stwierdzając, że rozpoznanie wniosku było prawidłowe, nie stanowiło naruszenia przepisów prawa i nie świadczy w najmniejszym stopniu o ograniczeniu dostępności do zatrudnienia. Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy odwołał się przy tym do treści pism: Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10.01.2013 r. nr DF-I-074-1-MK/13 informującego o ogłoszeniu naboru wniosków o finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych m.in. do 30 roku życia oraz z dnia 25.02.2013 r. nr DF-I-074-26-WM/12 zawiadamiającego o przyznaniu środków Funduszu Pracy z rezerwy Ministra. Z wymienionych pism wynika, że dodatkowe środki rezerwy Funduszu Pracy mają zostać przeznaczone na aktywizację osób do 30 i powyżej 50 roku życia pozostających w rejestrze bezrobotnych, co najmniej 6 miesięcy. Natomiast proponowany we wniosku kandydat pan [REDAKTOWANO] nie mógł zostać skierowany do odbycia stażu, gdyż zgodnie z dyspozycją Ministra Pracy i Polityki Społecznej nie spełniał warunku pozostawiania w rejestrze dla bezrobotnych co najmniej 6 miesięcy. Skarga wniesiona przez Skarżącego jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Z przepisów prawa wynika, że Starosta może skierować bezrobotnego do odbycia stażu przez okres nieprzekraczający 12 miesięcy do pracodawcy lub pełnoletniej osoby fizycznej, przy czym staż i przygotowanie zawodowe w miejscu pracy odbywają się na podstawie umowy zawartej przez starostę z pracodawcą, według programu określonego w umowie (art. 53 ust. 1 i 4 ustawy). Szczegółowe warunki odbywania stażu oraz przygotowania zawodowego w miejscu pracy określa zaś Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 24 sierpnia 2004 r. (Dz. U. Nr 185, poz. 1912 ze zm.). Stosownie do § 3 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, pracodawca organizujący staż lub przygotowanie zawodowe dla bezrobotnych składa do właściwego starosty wniosek o zawarcie umowy o zorganizowanie stażu lub przygotowania zawodowego, może także we wniosku wskazać imię i nazwisko bezrobotnego, którego przyjmuje. Kolejnym etapem jest pisemne poinformowanie organizatora w terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku, o sposobie jego rozpatrzenia i ewentualne zawarcie umowy pomiędzy pracodawcą a starostą, o jakiej mowa w art. 53 ust. 4 ustawy. Jak widać z powyższego, kwestie związane z przyjmowaniem na staż osób bezrobotnych pozostawione są swobodzie stron umowy, o jakiej

mowa wyżej tj. Staroście i pracodawcy. Należy zwrócić uwagę, że staż jest jednym z instrumentów rynku pracy umożliwiającym zdobycie osobom bezrobotnym umiejętności praktycznych do wykonywania pracy przez wykonywanie zadań w miejscu pracy bez nawiązania stosunku pracy z pracodawcą. Przepisy prawa nie wskazują natomiast, że Starosta w określonych warunkach musi skierować na staż każdą osobę bezrobotną, co więcej ma on obowiązek racjonalnego gospodarowania środkami przeznaczonymi na finansowanie staży. Zorganizowanie stażu musi w sposób jednoznaczny przemawiać za tym, że dla określonej osoby jest to jedyna droga prowadząca do podjęcia pracy. Analiza całokształtu przepisów regulujących staż wskazuje, iż jego celem jest nabycie przez bezrobotnego doświadczenia zawodowego oraz umiejętności, które mają poprawić jego sytuację jako podmiotu poszukującego zatrudnienia na rynku pracy. Nie można zatem traktować stażu, jako swoistej "przechowalni" dla osób, dla których służby zatrudnienia nie mają lepszych ofert. Realizacja zadań określonych w ustawie wymaga od pracowników tych służb postawy aktywnej, dążenia do osiągania celów określonych przez jej *ratio legis*. Z drugiej strony wskazać należy, że w omawianym przypadku Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu dysponuje jedynie możliwością wykorzystania środków przyznanych w trybie konkursowym z Rezerwy Ministra Pracy i Polityki Społecznej, które mają zostać przeznaczone na ściśle określone cele, a więc wyłącznie na aktywizację bezrobotnych do 30 i powyżej 50 roku życia pozostających w rejestrze dla bezrobotnych. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, że umowa o staż oraz wszystkie związane z nią czynności dotyczące w szczególności określenia osób bezrobotnych, które zostają skierowane do odbywania stażu i ewentualnego jego przedłużenia, nie należą do aktów z zakresu administracji publicznej. W doktrynie przyjmuje się, że umowa stażowa to rodzaj umowy cywilnoprawnej między podmiotem wyrażającym chęć zatrudnienia stażysty a właściwym starostą, który kieruje bezrobotnego na odbycie stażu. Bezrobotny nie zawiera z tym podmiotem umowy o pracę, a więc nie wchodzi z nim w stosunek pracy. Przyjmujący na staż nie jest więc w ścisłym znaczeniu pracodawcą, zaś ta forma aktywizowania bezrobotnych nie jest w ścisłym znaczeniu tego słowa zatrudnieniem (por. J. Wrątny, artykuł w PiZS 2005/8/2, Prawo pracy a bezrobocie. Kilka refleksji. Teza nr 1). W związku z tym w omawianym przypadku nie można mówić o ograniczeniu dostępności do zatrudnienia. A zatem przyjąć należy, że informacja skierowana do Skarżącego o negatywnym rozpatrzeniu wniosku jest zgodna z prawem. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

20) skargi Stowarzyszenia Zrzeszenie Aktywistów na rzecz budowy i eksploatacji Dróg w Polsce na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 1189/13**. Pismem z dnia 12 lutego 2013 r. Stowarzyszenie „Zrzeszenie Aktywistów na rzecz budowy i eksploatacji Dróg w Polsce” (dalej: „Skarżący”) złożyło skargę na zaniechanie, nienależyte, przewlekłe biurokratyczne wykonywanie zadań przez Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta (dalej: „Dyrektor ZDIUM”). Przedmiotowa skarga została rozpoznana przez Radę Miejską Wrocławia, która uchwałą z dnia 18.04.2013 r., nie uwzględniła rzeczzonej skargi i orzekła, iż w przedmiotowej sprawie nie zaszła przesłanka przewlekłości. W dniu 31 maja 2013 r. Skarżący wniósł do Przewodniczącego Rady Miejskiej kolejne pismo w sprawie, w którym ustosunkował się do uchwały Rady Miejskiej z dnia 18.04.2013 r. W piśmie tym zaznaczył jednocześnie, iż ma ono charakter „niezobowiązujący”, jednak jego zdaniem jest konieczne, z powodu doniosłości problemu, którego dotyczy. Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor ZDIUM (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 14 czerwca 2013 r., w którym wyjaśnił, iż pismo Skarżącego jest kolejnym pismem w przedmiotowej sprawie i nie wnosi ono żadnych nowych dowodów/okoliczności. Mając na uwadze powyższe, oraz fakt, iż sprawa była rozpoznawana przez Radę Miejską Wrocławia, która wydała uchwałę z dnia 18.04.2013 r. o nie uwzględnieniu skargi, Dyrektor wniósł o uznanie skargi za bezzasadną w oparciu o art. 239 § 1 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz.267, dalej „k.p.a.”). Przepis ten bowiem stanowi, iż w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił

skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego. Po analizie dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, iż pismo Skarżącego faktycznie nie wnosi do sprawy żadnych nowych okoliczności. Ponadto zawiera ono jedynie postulat ponownego rozpatrzenia niniejszej sprawy, z powodu niezadowolenia Skarżącego ze sposobu jej rozstrzygnięcia, zawartego w uchwale Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 18.04.2013 r. A zatem należy przychylić się do stanowiska Dyrektora, i uznać przedmiotową skargę za bezzasadną w oparciu o przepis art. 239 §1 k.p.a.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za - 3, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Odpowiedź pani Grażyny Kulbaki Dyrektora Finansowego MPK Sp. z o.o. na pismo Pana [REDAKTOWANO] z dnia 19 kwietnia 2013r. dot. podjęcia interwencji w związku z postępowaniem MPK sp. z o.o. we Wrocławiu. Komisja po zapoznaniu się z odpowiedzią Pani Dyrektor postanowiła przekazać treść pisma zainteresowanemu.

2. Stanowisko wrocławskich spółdzielni mieszkaniowych i zarządców nieruchomości w sprawie sposobu pobierania opłat za odpady komunalne. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

3. Pismo Rzecznika Praw Obywatelskich przekazane Komisji 23 maja 2013r. dot. wyjaśnienia z jakich powodów i w jakim celu dokonano w uchwale RMW z dnia 22 kwietnia 2010r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania zróżnicowania uprawnień zmotoryzowanych osób niepełnosprawnych w zakresie korzystania z przywileju bezpłatnego parkowania na terenie wrocławskiej strefy płatnego parkowania. Komisja postanowiła zwrócić się do Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta, Pana Sławomira Gonciarza z prośbą o udzielenie informacji kiedy pod obrady Rady Miejskiej zostanie wprowadzona nowelizacja uchwały nr XLIX/1437/10 z 22 kwietnia 2010 roku w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia wysokości stawek opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi, sposobu pobierania tych opłat i określenia wysokości opłaty dodatkowej, *która objęłaby swym przedmiotem wszystkie osoby niepełnosprawne o obniżonej sprawności ruchowej zerową stawką opłaty za parkowanie pojazdów w strefie płatnego parkowania we Wrocławiu.*

4. Pismo Pana [REDAKTOWANO] przekazane Komisji 19 czerwca 2013r. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

5. Pismo Pana [REDAKTOWANO] z dnia 21 czerwca 2013r. w sprawie debaty z udziałem Komendanta Komisariatu Stare Miasto, Przedstawicieli Straży Miejskiej i Wydziału Kontroli KM. dot. wypracowania metod mających na celu poprawienie skuteczności Policji. Komisja Praworządności i Bezpieczeństwa wyraziła chęć uczestniczenia w tym spotkaniu. Jednocześnie poprosi Pana [REDAKTOWANO] o poinformowanie jej o wyznaczonym terminie i miejscu w/w spotkania.

Ad. IV.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 8 lipca 2012r. (poniedziałek) o godz. 15.30, w sali nr 302.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski

Kilarski

Protokół sporządziła:

Elżbieta

Bocheńska - Zarzycka

Bocheńska - Zarzycka